

cijeloj knjizi, objavljene su mnoge ilustracije nadgrobnoga spomenika, prije, tijekom i poslije obnove. Središnji dio knjižice završava popisom pokopanih u predmetnoj grobnici (*Tko je sve pokopan u obnovljenu ukopnu kriptu*).

Knjižica praktično završava dvama pogovorima. Iz piščevoga (*Osvrt iz kuta vlasnika*) se saznaje njegova povezanost s predmetom knjižice (vlasnik je odnosne grobnice, a udovica Amalija Mamužić bila mu je bliska rođaka) te je dan osvrt na proces rekonstrukcije uz opetovane kontemplacije o kulturnoj baštini bunjevačkih Hrvata. Drugi, završni *Pogovor*, sastavio je Andrija Kopilović, koji piše o značenju nadgrobnih spomenika i našoj nedovoljnoj skrbi o njima.

Restauracija nadgrobnoga spomenika Age Mamužića nedvojbeno predstavlja hvalevrijedan pothvat, za koji je najzaslužniji autor knjižice. No, je li to doista materijal za posebnu publikaciju ili pak za novinski/e članak/e ostaje dvojbeno. S obzirom na veliki broj objavljenih ilustracija (oko 70, od čega su oko 50 fotografije nadgrobnoga spomenika i kripte te desetak preslika dokumenata i nacрта), čini se da je tekst više u funkciji fotografija, te da knjižica ima mnoge značajke foto-albuma. Međutim, tekstualnu faktografiju nepotrebno opterećuju usiljene kontemplacije autora, a usto ima i nemali broj tipfelera i lektorskih propusta. Ako se još ima u vidu i da je na naslovnici *photoshop* tehnologijom fotografija nadgrobnoga spomenika izmijenjena utipkavanjem teksta epitafa te imena, zanimanja i godina rođenja i smrti Age Mamužića crnim slovima (da bi se omogućila njihova vidljivost/čitljivost, budući da je spomenik od bijeloga mramora, a slova su samo uklesana),

onda sve skupa daje sliku ne baš previše uspjele izvedbe nakladničkoga pothvata.

Slaven Bačić

Katarina Čeliković, *Bibliografija narodnih pripovjedaka i djela Balinta Vujkova*, Zavod za kulturu vojvođanskih Hrvata, Subotica, 2013., 143 str.

Katarina Čeliković je već radila na nekoliko bibliografija prije nego što je sastavila *Bibliografiju narodnih pripovjedaka i djela Balinta Vujkova*. Ona zna kako „bibliografija traži puno strpljivosti i dugog i stalnog otkrivanja novih detalja i građe“¹. Izabrala je temu koja joj je bliska i značajna za ovaj prostor na kojem živimo.

Iz *Uvoda* saznajemo da je rad završen 2012. godine, za *XI. Dane Balinta Vujkova*. Dani su i teorijski principi primijenjeni u radu zajedno s osnovnim podacima o predmetu rada. Cilj rada je popis svih narodnih pripovjedaka koje je skupio Balint Vujkov. Tijekom istraživanja građe pregledana je 41 monografska publikacija i 26 naslova serijskih publikacija. „Bunjevačko-šokačka knjižnica Ivana Kujundžića“ u Subotici posjeduje većinu potrebne građe.

U prvom dijelu ove bibliografije dan je opis narodnih pripovjedaka koje je zapisao i obradio Balint Vujkov. U bibliografskom opisu navedeni su sljedeći elementi: naslov, šifra matične publikacije, broj stranica na kojima se djelo nalazi, ime kazivača. U pogovoru su detaljno objašnjene korištene šifre. Broj bibliografskih jedinica narodnih pripovjedaka je 2.033, prevedenih na

¹ Vojislav Maksimović, *Osnove teorije bibliografije*, Narodna biblioteka Srbije, Beograd, 1987.

mađarski 36, prevedenih na slovenski jezik 25. U bibliografiji su 74 bibliografske jedinice koje spadaju u zvučnu i filmsku građu. Opisano je i 89 jedinica čiji je autor Balint Vujkov. Od toga 48 jedinica pripada prozi, 38 poeziji, 3 dramskom stvaralaštvu. Ukupno je zabilježeno 2.257 bibliografskih jedinica. Došlo se do zaključka da je stvaran broj objavljenih narodnih pripovjedaka koje je zapisao Balint Vujkov 1.349. Iz rada se vidi i koja je učestalost objavljivanja određene pripovijetke.

Registri pomažu boljoj upotrebljivosti djela. U *Registru kazivača* narodnih pripovjedaka ističu se imena Jose Knjura, Stipe Šavića Cvanciga i Marka Vojnića Purčara. Slijedi *Registar toponima* vezanih uz kazivače narodnih pripovjedaka. Razrješavanje pseudonima i inicijala je jedan od važnih zadataka bibliografa. Iz registra razriješenih pseudonima i inicijala saznajemo da je Balint Vujkov najviše koristio pseudonim Baraba Bećarović i Martin Lisakov.

U vezi s ovim djelom treba spomenuti i ilustracije naslovnih stranica knjiga i časopisa, kalendara u kojima su odštampane narodne pripovijetke i djela Balinta Vujkova. Nakon navedene literature dan je i životopis Balinta Vujkova.

U pogovoru, pod naslovom *Izazovi bibliografske obrade narodnih pripovjedaka Balinta Vujkova*, autorica se osvrće na povijest bibliografske prakse u podunavskih Hrvata, sakupljački rad Balinta Vujkova, na pokušaje bibliografskog bilježenja djela Balinta

Vujkova, odabir izvora informacija za ovaj rad te na iščitavanje rezultata ove bibliografije. Autorica zaključuje da će ova bibliografija biti dobra baza za izradu i objavu kritičkog izdanja djela Balinta Vujkova.

Ova bibliografija je prva knjiga u okviru izdavačke cjeline Zavoda za kulturu vojvođanskih Hrvata, pod naslovom *Bibliografije*. Nadam se da će pojavljivanje ovog rada dovesti do povećanja bibliografskih istraživanja jer su „zavičajne bibliografije jedan... od načina da se zapiše pamćenje jednog kraja, da se na najlakši i najbrži moguć način dođe do informacije, da se onima koji dolaze olakšaju istraživanja, da se prave vrijednosti lakše izmjere i stave na mjesto koje zaslužuju“².

Izabela Papdi

² Dejan Vukićević, *Zavičajni fondovi*, Službeni glasnik, Narodna biblioteka „Dr Đorđe Natošević“, Beograd, Indija, 2011.